

[Rimstad.]

folkettinget, er lige så hensynsløs, som den er planløs og formålsløs. Under visse omstændigheder kan det have betydning, at afgiftslovforslag vedtages fra den ene dag til den anden, fordi man derigennem forhindrer en for lovenes formål skadelig hamstringsbølge i at sætte ind, men det er der jo slet ikke tale om i dette tilfælde. Tværtimod måtte regeringen på forhånd vide, at den med hensyn til denne sag ikke ville kunne få dette forslagskompleks vedtaget i noget særlig hastigt tempo, og at den derfor ikke havde behøvet denne forcering, som over for befolkningen blot understreger en evneløshed til at regere, som allerede i lang tid har ligget åben til beskuelse. Der er således ingen mening i at fremsætte 5 omfattende afgiftsfor-slag vedrørende på tilsammen 770 mill. kr. om torsdagen og forlange de samme forslag behandlet første gang den næste dag, om fredagen. Den panikstemning, dette fremkalder, kan næppe være til nogen taktisk hjælp for regeringen.

I vort parti har vi opdelt de 5 lovforslag i 2 grupper, nemlig den gruppe, der omfatter lovforslag, som pålægger erhvervslivet nye byrder, og den gruppe, der på sædvanlig, man kunne fristes til at sige fantasiløs måde endnu en gang forhøjer afgifter, afgifterne på befolkningens nydelsesmidler.

Den første gruppe skal jeg ikke sige mange ord om. De uafhængige har hele tiden advaret imod den fremgangsmåde at give produktionen sådanne skattemæssige kår, at dens konkurrenceevne over for udlandet reduceres. Det synspunkt har socialdemokratiet altid haft forfærdelig svært ved at få øje på. Det er, som om det almindelige misundelseskompleks, der er så fremtrædende inden for vort lands største parti, har blændet partiets øjne på en måde, som er til stor skade for vort samfund i almindelighed, og som under de forhåndenværende særlige omstændigheder kan fremskynde det tidspunkt, hvor den nuværende forholdsvis gode valutastrøm ind over landets grænser vil begynde at aftage i et tempo, som regeringen bestemt ikke vil synes om. Der er allerede på dette tidspunkt tegn i sol og måne på, at den af regeringen understøttede inflation og de til denne knyttede længlidninger og automatiske dyrtidsreguleringer har bragt vor internationale konkur-

renceevne så langt ned, at vi er nær ved det punkt, hvor ikke alene en valutamangel vil gøre sig gældende over for råvaresituationen, men hvor først og fremmest den fulde beskæftigelse, som vi alle ønsker, kommer i farezonen.

Man kan undre sig over, at regeringen helt øjensynligt forlanger anskuelserunder-visning for at lade sig overbevise om, at forholdene virkelig er sådan, som alle vi andre kan se at de tegner sig. For anskuelserundervisning betyder i dette tilfælde, at regeringen vil komme for sent med de nødvendige forholdsregler til at kunne rette situationen op. Der er på dette sted en meget nær sammenhæng mellem regeringens øjensynlige tilbøjeligheder til at lade fem og syv være lige og den samtidig meget ødsle og meget letsindige omgang med de midler, som skal garantere opretholdelsen af vor i forvejen meget høje levestandard. Fra de uafhængiges side vil vi derfor helt afvise at være med til at lægge yderligere byrder på erhvervsliv og produktion.

Med hensyn til den anden gruppe af disse kun lidet overvejede afgiftsfor-slag, der drejer sig om at give øllet og cigaretterne endnu en omdrejning af afgiftsskruen, skulle det ikke være nødvendigt at gentage det mange gange tidligere fremførte om at vise hensyn over for den del af befolkningen, der har deres beskæftigelse og indtjening på disse områder, og heller ikke om at betænke, at det punkt jo kan tænkes at være nået, hvor yderligere belastning ikke vil forøge afgiftsprovenuet.

Fra de uafhængiges side vil vi denne gang først og fremmest understrege, at vi ikke ønsker at give regeringen flere penge mellem hænderne, når det nære fortilfælde har vist, at den ikke har karakter og forståelse til at gennemføre en tilstrækkelig finanspolitisk linje, men simpelt hen i sit forbrug anvender de penge, som den har opkrævet hos befolkningen med finanspolitisk begrundelse.

Dette, at regeringen til den enkelte borger siger, at den ikke af hensyn til virkningen af et overdimensioneret forbrug kan tillade ham at beholde de midler, han har indtjent, men må inddrage disse i statskassen, og gennem lovforslag som de foreliggende lader handling følge på ord for derefter selv at bruge de inddrevne midler i stedet for at akkumulere dem, er i hvert fald ikke